

Hva gjør jeg når jeg "sitter fast" i en synd?

Bibelen sier at vi fødes inn i verden som syndere. Av naturen er vi slave under synden. Det vil si: Slik vi er i oss selv, har vi verken evne eller vilje til å la være å synde. Nei, vi elsker den. Vi "sitter fast" i den. Og derfor er vi også under Guds anklage og dom.

Men Jesus kom for å fri oss fra dette. Og Jesus gjør det ved å ta på seg all vår synd som sin. Han tar den **fra** oss, over på seg - som om det var han selv som hadde gjort det, og tar dermed straffen vi hadde fortjent for synden, og dør stedfortredende – det vil si – i stedet for oss.

Derfor anklager Gud meg ikke nå lenger for synden som er i mitt liv. Den eksisterer ikke lenger for Gud. Jesus har tatt bort synden sin anklage, dom og straff.

Når nå Jesus har gjort dette, kan han **også** løse oss fra syndens makt i våre liv, slik at vi ikke lenger er slaver under synden. Men det er altså først når vi løses fra syndens anklage, vi også kan løses fra dens makt.

Derfor: det første og viktigste Gud gjør i våre liv, er å frigjøre vår samvittighet. Han vil fortelle til din samvittighet: Den synd som er i ditt liv, anklager jeg deg ikke for. For den har Jesus tatt bort. I mine øyne er du nå slik jeg ønsker du skal være. Samme hvordan du lykkes i ditt liv og i din kamp mot synden: Grunnlaget for mitt forhold til deg er ikke dine seiere, men Jesu Kristi **historiske** død og oppstandelse i ditt sted.

Dernest sier Gud da: Nå når jeg ikke anklager deg dine feil, mangler og synder, så er du nå **fri** til å leve etter min vilje. Du skal slippe å synde. Du er nå fri til å gjøre det gode, til Guds ære og menneskers gagn.

Men hva når jeg likevel erfarer at synden er en makt i livet? Kanskje er det **en** bestemt synd som biter seg fast. Jeg prøver å bli kvitt den, men den forsvinner ikke. Jeg kjenner meg fordømt – for Gud kan jo ikke elske den som gjør synd? Hva gjør jeg da?

Da skal vi huske:

En kristen er to "jeg", to identiteter. Det ene er det "jeg" du har fått i fødsels gave fra dine foreldre. Din gamle natur, arvet fra Adam. **Den** blir aldri bedre, og vil dypest sett alltid holde fast på synden. (1. Mos 6:5: Herren så at menneskenes ondskap var stor på jorden, og at alle tanker og hensikter i deres hjerte var onde hele dagen lang.)

Når et menneske innser at det ikke mulig for en selv å bli bedre, men trenger en renhet som du ikke har i seg selv, og slik setter sin eneste lit til Jesus Kristus som sin rettferdighet, **da** blir det født et **nytt jeg** i deg. (Gal 2:19: "Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg") Dette nye jeg, er født av Gud. Det er Den Hellige Ånd i din kropp. Dette "jeg" vil bare det som Gud vil.

Du som henger fast ved Jesus har altså to "jeg" – to identiteter. Begge oppleves for deg like mye sant som det som et "du".

Din gamle natur **vil** sitte fast i synden. Din nye natur **vil** slippe fri. Det er borgerkrig. Kan du være frelst om du har det slik? Ja. Så lenge du kommer til Jesus med din synd, din erfaring med at du sitter fast. Så lenger du kommer i din nød til han, og sier: Jesus rens meg, frels meg, så er du under hans kontinuerlige renselse. For da stoler du ikke på deg selv. Men ditt eneste håp er Jesus. Ole Hallesby sier: "Det eneste Jesus venter av oss, er at vi kommer til ham og forteller hvor dårlig det går med oss."

Faren er hvis du slutter å gå til Jesus med dine fall, din synd.

- Det kan enten skje ved at du slår deg til ro med synden. Du vil ha den og ikke utlevere den til Jesus. Din gamle natur får da det avgjørende ordet. Da slutter du å vende deg Jesus. Du trenger ikke han, og troen sloknes ut.
- Eller det kan skje ved at du ikke lenger tør å komme til ham med din synd, fordi du er redd han anklager deg for den. Du blir redd Gud, fordi kravet om renhet og seier over synd fører til at du ikke i din samvittighet tør å tro at Jesus elsker deg også nå og har løst deg fra dine synder.

Likevel står dette spørsmålet igjen: Hvordan kan du bli kvitt synden du sitter fast i. Hvordan seire over synd?

For det første trenger vi å huske at Jesus ikke regner med at dette er noe vi selv skal klare, slik vi er i vår gamle natur. Det ser vi jo av fadervår: Der lærer Jesus oss for det første å be om tilgivelse for synd. Og dernest om hjelp for selve synden. «Før oss ikke ut i fristelse» ber vi. Altså, kjære Far, hjelp meg mot selve synden, slik at jeg ikke synder. Vi trenger altså **både** at Herren tilgir vår synd, og at han seirer over synden i vårt liv. Når denne bønna er ekte, så vitner den om et rent sinn, som ikke har lyst til å synden. Og den viser at du treng Guds nådige hjelp.

For det andre: Det er kun Ånden som kan kjemper mot din gamle natur og som kan seire. Det er altså Guds Hellige Ånds herredømme i en kristen det kjem an på. Han er mektig. For meg gjeld det bare å stilla meg under denne ånden, og ikke under det gamle menneske. Men hva er det da som gir Ånden, at jeg stiller meg under hans herredømme og at han virker i meg? Jo, det er evangeliet alene. At jeg – når jeg blir fristet – tar min tilflukt til evangeliet om Jesus Kristus, tror at mine synder er forlatt, og at jeg er elsket, ren og kjær for Gud.

Altså: Synden beseires bare ved at du tror Gud når han sier: Jeg anklager og dømmer deg ikke for din synd. Anklagen og dommen er jeg ferdig med. De ble Jesus gjenstand for i ditt sted for to tusen år siden. Tro meg på mitt ord. Jeg er jo Gud. Skulle ikke jeg snakke sant?

Hvem vil meg fordømme? Jesu blodestrømme Senker jeg meg i.

Gud for alle riker Dømmer selv og sier: Denne han er fri!

Han er tod I Jesu blod, Satan, synd og død må rømme,

Hvem vil meg fordømme? (H. A. Brorson)

Og for det tredje: Det må komme noe i stedet for synden, nemlig det å få by seg fram for Gud som "våpen for rettferdigheten" – som Paulus sier det. Vi skal ikke bare være et folk som passer oss for synd. Men et folk som stiller oss til Herrens disposisjon og som byr oss fram for han. Vi er skapte i Kristus Jesus **til** gode gjerninger.

Romerbrevet kapitel seks underviser oss i det vi nå snakker om.

Der stiller Paulus spørsmålet i vers 1: Skal vi fortsette å synde, når vi likevel får tilgivelse? Nei, svarer han og fortsetter: En kristen er ved dåpen og troen gjort ett med Jesus Kristus, forenet med han. Det betyr: Jesu død er din død. Og Jesu liv er ditt liv. Din synd, din gamle natur, døde med Jesus på korset. Din synd anklager deg prinsipielt ikke mer. Og angår deg prinsipielt ikke mer. Ja, sier du, men jeg kjenner jo synden sprell levende i meg? Min gamle natur kjennes jo ikke spesielt "død" ut?

Ja, men da skal du høre hva han sier i vers 10 og 11: *”For sin død, den døde Jesus **en** gang for synden. Men sitt liv, det **lever** han for Gud. Slik skal også dere **regne** dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.”*

Det er et historisk faktum at Jesus er død for synden. Og at han har stått opp og akkurat nå lever for Guds ansikt. Og nå skal du tenke akkurat på samme måten om deg, som om han. **Fordi** du er forenet med han, gjelder **det samme** for deg, som for ham. Du skal altså regne som om det er likedan for deg. Regne betyr her– tenke slik, tro slik. Altså: imot og på tross av det du erfarer, så skal du tenke: Jeg er **også** død for synden. Den er jeg ferdig med. Den anklager meg ikke mer. Derfor skal jeg også slippe å gjøre som den ønsker. Den skal ikke ha makt over meg. For min gamle natur er død med Kristus.

Nå ser derimot Gud på meg med glede. For i Jesus Kristus er jeg ren – og sprell levende. Ikke i min gamle natur. Men i ham.

Det er ikke sikkert du opplever, føler eller kjenner det slik. Men du skal få lov til å ikke vurdere realitetene ut fra det du erfarer. Men ut fra det ordet sier. Du skal få tro på Ordet mer enn det du tror på deg selv. Du skal få regne slik som Gud regner. Det er jo nettopp dette som er troen, at den holder for sant alt det som Guds Ord sier, ofte **imot** det en erfarer.

Du skal altså få øve deg i å regne slik Gud regner. Og slik ”døde” din gamle natur, det vil si: Ikke la **den** få være bestemmende for deg, men la den **nye** være det, og slik by deg fram i tjeneste for Ånden i deg.

Derfor fortsetter Paulus i vers 12: *”La derfor ikke synden få herske i deres dødelige kropp, så dere lyder dets lyster. Still heller ikke deres lemmer til rådighet for synden, som våpen for urettferdigheten. Men still dere fram for Gud som de som av døde er blitt levende, og by deres lemmer fram som rettferdighetens våpen for Gud.”*

Altså: Lev slik som du prinsipielt sett er. Still deg nå fram, til tjeneste for Gud, og mennesker, i din hverdag, som den som er blitt levende ved og i Kristus Jesus.

Det kan være en hard kamp å regne slik som Gud regner når synden biter seg fast. Da blir troen virkelig prøvd - og øvd. Men du skal bare frimodig fortsette med dette: Å tro hans nåde mot deg, også når synden er sterk. Å regne synden som prinsipielt sett død i Guds øyne, når du kjenner den lever. Regn det som Gud sier som mer sant enn det du erfarer. Så vil du også før eller senere få erfare, at synden mister sin makt.

Joh. åp. 1:5 sier: *”Han som elsker oss og løste oss fra våre synder med sitt blod.”*